

Sygn. akt I C 2934/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w I Wydziale Cywilnym

w składzie: SSR Adam Mitkiewicz

protokolant: Sylwia Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 roku w Warszawie

sprawy z powództwa miasta (...)

przeciwko E. K., A. K. (1), I. K. (1), I. K.

o rozwiązanie stosunku najmu i eksmisję

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda m.(...)na rzecz pozwanych, A. K. (1), I. K. (1), I. K. kwoty po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych oraz na rzecz pozwanej E. K. kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2934/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21.10.2014 r. powód m.(...)wniósł przeciwko E. K. i A. K. (1) o rozwiązanie stosunku najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. i nakazanie pozwanym opuszczenia i opróżnienia przedmiotowego lokalu, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana E. K. jest najemczynią ww. lokalu, w którym zamieszkuje wraz z córką A. K. (1). Będąc najemcą przedmiotowego lokalu pozwana E. K. nabyła własność lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W., a następnie darowała go córce A. K. (1). Ponadto E. K. jest właścicielem nieruchomości gruntowej przy ul. (...) w W.. Powyższe wskazuje, że pozwane są w stanie samodzielnie zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe, bez pomocy gminy. Zajmowany lokal jest przy tym niezbędny powodowi do realizowania zadań polegających na zapewnieniu pomocy mieszkaniowej osobom potrzebującym (pozew – k. 3-6).

W odpowiedzi na pozew E. K. i A. K. (1) wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazały, że pozwanej E. K. nie przysługuje prawo do żadnego innego lokalu, poza prawem najmu lokalu nr (...). Na zakup lokalu nr (...) położonego w budynku przy (...)w W. pozwana zaciągnęła kredyt hipoteczny, zaś celem tego zakupu było zabezpieczenie sytuacji mieszkaniowej małoletniej córki. Odnosząc się zaś do niezabudowanej nieruchomości gruntowej przy ul. (...) w W. pozwane wskazały, iż znajduje się ona w obrębie oddziaływania lotniska C. w W., przy czym E. K. podejmowała próby sprzedaży ww. nieruchomości, jednak bezskutecznie (odpowiedź na pozew – k. 53-57).

Postanowieniem z dnia 4.12.2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanych I. K. (1) oraz I. K. (k. 78).

Pozwane I. K. (1) i I. K. (2) wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu wskazując, iż nie zamieszkują w lokalu zakupionym przez E. K.. Podniosły, że nie przysługuje im prawo do żadnego innego lokalu, poza prawem najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. (k. 116-125).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.12.1997 r. pomiędzy E. K. i A. K. (2), a Zarządem (...) zawarta została umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W. o powierzchni użytkowej 86, 28 m². Do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu uprawnione były wraz z najemcami I. K. (2), I. K. (1) oraz A. K. (1). Umowa najmu zawarta została na czas nieokreślony (umowa najmu (...)).

W dniu 31.03.2008 r. pomiędzy Zarządem Gospodarowania (...) w D. Ś. m.(...), a E. K. zawarty został aneks do ww. umowy najmu. W § 1 aneksu strony oświadczyły, że na podstawie ugody zawartej przez Sądem Okręgowym w Warszawie Wydział I Cywilny z dniem 14.02.2007 r. wyłącznym najemcą lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. jest E. K. (aneks - k. 12).

E. K. jest właścicielką nieruchomości niezabudowanej stanowiącej grunt orny, położonej w W. przy ul. (...) (odpis z księgi wieczystej – k. 18-24). Nieruchomość ta znajduje się w okolicy lotniska C. w W. w obszarze, w którym hałas utrzymuje się na poziomie 60 dB (K. 99-101). E. K. podejmowała próby sprzedaży ww. nieruchomości od 2008 r., zawierając w tym celu umowę pośrednictwa z biurem nieruchomości. Do chwili obecnej nie zgłosił się żaden zainteresowany zakupem nieruchomości (zeznania pozwanej E. K. – k. 135-136).

Na podstawie umowy z dnia 22.08.2008 r. E. K. nabyła własność nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) o powierzchni 46, 22 m². W dniu 1.08.2014 r. E. K. przekazała zaś ww. lokal w drodze darowizny córce A. K. (1) (odpis z księgi wieczystej – k. 25-35; akt notarialny – k. 63-64). W celu zakupu ww. lokalu mieszkalnego E. K. zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. umowę o kredyt hipoteczny w wysokości 340.000, 00 zł. Na zabezpieczenie spłaty wiarygodności z tytułu udzielonego kredytu E. K. zobowiązała się ustanowić na rzecz Banku hipotekę kaucyjną do sumy 578.000, 00 zł. Ostateczny termin spłaty kredytu został ustalony na dzień 12.12.2029 r. (umowa o kredyt hipoteczny, oświadczenie o udzielenie kredytu, oświadczenie o ustanowieniu hipoteki – k.59-62). E. K. nabyła lokal mieszkalny położony w W. przy ul. (...) w celu zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych swojej małoletniej córki A. K. (1), a także w związku z koniecznością objęcia opieki nad matką, która przeprowadziła się w tym celu z C. do W. (zeznania pozwanej E. K. – k. 135-136).

Pismem z dnia 10.07.2014 r. Zastępca Burmistrza D. Ś. m.st. W. poinformował E. K., iż ze zgromadzonych przez Wydział Zasobów Lokalowych dla D. Ś. (...) m.st. W. dokumentów wynika, iż będąc najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. jest równocześnie właścicielem nieruchomości lokalowej nr (...) przy ul. (...) w W., a nadto jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej przy ul. (...) w W., o powierzchni 750 m⁽²⁾. E. K. jest zatem w stanie zaspokoić własne potrzeby mieszkaniowe, bez pomocy urzędu m.(...). Wobec powyższego Zastępca Burmistrza D. Ś. m.st. W. zaproponował E. K. rozwiązanie umowy najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. (pismo – k. 42-43).

W odpowiedzi na ww. pismo E. K. wskazała, iż w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. zamieszkuje wraz z trzema córkami i nie ma możliwości zamieszkania w innym miejscu. Wskazała, że lokal przy ul. (...) został zakupiony w celu umożliwienia opieki nad chorą i wymagającą opieki matką, zaś działka rolna znajduje się w okolicy lotniska, w strefie ograniczonej zabudowy i pomimo wystawienia jej na sprzedaż, nie zgłosił się żaden nabywca (k. 46).

Obecnie w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. zamieszkują E. K. wraz z córkami A. K. (1), I. K. oraz I. K. (1). A. K. (1) nie pracuje, studiuje w trybie popołudniowym, zaś czesne w wysokości 3.200, 00 zł za semestr opłaca jej ojciec. I. K. (1) studiuje na studiach dziennych, nie pracuje. Zarówno I. K. (1), jak i A. K. (1) utrzymywane są przez matkę oraz otrzymują alimenty. I. K. (2) jest przedstawicielem handlowym, osiąga dochody w wysokości 1.800, 00

zł wynagrodzenia podstawowego oraz premie w wysokości 0 - 4.000, 00 zł (zeznania pozwanych A. K. (1), I. K., I. K. (1) – k. 135-137).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, a także dokumentów zgromadzonych w aktach lokalu numer 3 znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W. oraz w oparciu o zeznania pozwanych E. K., A. K. (1), I. K. oraz I. K. (1). Sąd dał wiarę wskazanym wyżej dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd dał także wiarę zeznaniom pozwanych, były one bowiem logiczne, spójne oraz zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód oparł swoje roszczenie wobec pozwanych na przepisie art. 11 ust. 10 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym właściciel z ważnych przyczyn, innych niż określone w ust. 2 tegoż przepisu, może wytoczyć powództwo o rozwiązanie stosunku prawnego i nakazanie opróżnienia lokalu, jeżeli strony nie osiągnęły porozumienia co do warunków i terminu rozwiązania tego stosunku. Ustalony przez Sąd stan faktyczny pozostawał pomiędzy stronami bezsporny, zatem rozstrzygnięcie odnośnie słuszności roszczenia o rozwiązanie stosunku najmu i nakazanie pozwanym opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku położonym przy ul. (...) w W. zależało wyłącznie od ustalenia czy w niniejszej sprawie istniała po stronie powoda ważna przyczyna uzasadniająca uwzględnienie powództwa w rozumieniu przepisu art. 11 ust. 10 wyżej powołanej ustawy.

Wskazać należy, że pojęcie "ważnych przyczyn" w rozumieniu art. 33 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych zachowało aktualność na gruncie art. 11 ust. 10 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Powszechnie przyjmuje się, że "ważna przyczyna", a więc przyczyna uzasadniająca powództwo wynajmującego o rozwiązanie najmu i nakazanie najemcy opróżnienia lokalu zachodzi także wówczas, gdy lokal stanie się z istotnych względów osobistych lub rodzinnych potrzebny wynajmującemu, a nie jest niezbędny najemcy. Pogląd ten jest wyrazem trafnego rozumienia treści i intencji art. 33 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 roku, sygn. akt III CKN 404/00; wyrok SN z dnia 27 maja 1999 r., sygn. akt II CKN 362/98). W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 1999 roku, sygn. akt II CKN 362/98, który zapadł na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż zwraca uwagę ogólnikowość pojęcia "ważnych przyczyn" i jego niedookreślenie. Powoduje to elastyczność unormowania, ale także trudności przy jego stosowaniu. Oceniając, czy w konkretnych okolicznościach zachodzą "ważne przyczyny" w rozumieniu art. 33 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, należy mieć na względzie przede wszystkim charakter i cel tego przepisu, odczytywane przy uwzględnieniu - z jednej strony - przyświecającej naszemu prawu zasady ochrony własności (art. 21 i 64 Konstytucji RP) i - z drugiej strony - obecnej także w naszym prawie zasady ochrony lokatorów (najemców lokali mieszkalnych), która znalazła wyraz w art. 75 Konstytucji, a także m.in. w przepisach ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych. Z art. 35 tej ustawy wynika, że "ważną przyczyną", według art. 33 ustawy, jest konieczność przeprowadzenia rozbiórki budynku lub remontu albo modernizacji, wymagających opróżnienia niektórych albo wszystkich lokali. Innym przykładem takiej "ważnej przyczyny" jest posiadanie przez najemcę tytułu prawnego do innego lokalu mieszkalnego w tej samej miejscowości, w którym może on zamieszkać. Nadto, ważna przyczyna uzasadniająca powództwo wynajmującego o rozwiązanie najmu i nakazanie najemcy opróżnienia lokalu zachodzi także wówczas, gdy lokal stanie się z istotnych względów osobistych lub rodzinnych niezbędny wynajmującemu, a nie jest niezbędny najemcy. Pogląd ten jest wyrazem trafnego rozumienia treści i intencji art. 33 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych.

Mając na uwadze powyższe przyjąć należy, że ważna przyczyna rozwiązania stosunku najmu, w rozumieniu przepisu art. 11 ust 10 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) zachodzi, gdy dany lokal okazuje się być niezbędnym

wynajmującemu z istotnych względów osobistych lub rodzinnych albo też w odniesieniu do osoby prawnej dla właściwego wykonywania zadań publicznych, natomiast najemca dysponuje możliwościami finansowymi, by swoje potrzeby mieszkaniowe zaspokoić w inny sposób (stanowisko to znajduje oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2000 roku, II CKN 720/98). W ocenie Sądu, w sytuacji zaistnienia kolizji interesów pomiędzy stronami umowy najmu lokalu, która to kolizja dotyczyła z jednej strony ochrony interesu publicznego, z drugiej zaś prywatnych praw najemcy, pierwszeństwo należy przyznać realizacji uprawnień wynajmującego, ale tylko wtedy, gdy sytuacja finansowa najemcy umożliwi mu zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych w inny sposób i dlatego sporny lokal nie jest mu niezbędny (por. wyrok SN z dnia 27 stycznia 2000 r., II CKN 720/98).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należało, że w ocenie Sądu powód nie wykazał, ażeby istniała po jego stronie ważna przyczyna uzasadniająca rozwiązanie stosunku najmu i nakazanie pozwanym opróżnienia lokalu. Nie została również spełniona druga z przesłanek koniecznych dla uwzględnienia powództwa wynajmującego, albowiem lokal, co do którego powód wniósł o rozwiązanie stosunku najmu, był niezbędny najemcom dla zaspokojenia ich potrzeb mieszkaniowych.

W toku postępowania powód wskazywał, że lokal nr (...) przy ul. (...) w W. jest mu niezbędny, albowiem mieszkaniowy zasób D.-Ś. m.(...)systematycznie ulega zmniejszeniu, co spowodowane jest koniecznością opróżniania budynków, których stan techniczny zagraża życiu mieszkańców oraz dokonywanymi zwrotami budynków na rzecz ich byłych właścicieli. Nadto powód podnosił, że do jego zadań należy zapewnienie lokali tym najbiedniejszym i najbardziej potrzebującym mieszkańcom gminy, których sytuacja materialna i rodzinna w żaden sposób nie pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie. W ocenie Sądu powyższe twierdzenia powoda nie świadczyły jednak o niezbędności rozwiązania umowy dla realizacji swojego interesu. Sąd zważył bowiem, że powód winien był przedstawić dowody wykazujące, że to właśnie lokal zajmowany przez pozwane jest niezbędny do realizacji polityki mieszkaniowej gminy, bądź przedstawić np. listę osób, które faktycznie otrzymają przedmiotowy lokal po rozwiązaniu stosunku najmu z pozwanymi. Powód ograniczył się jednak wyłącznie do wskazania, że jego zadaniem jest zapewnienie lokali najbardziej potrzebującym mieszkańcom. Przyczyna rozwiązania umowy najmu wskazywana przez powoda była zatem jedynie przyczyną hipotetyczną, o wysokim stopniu ogólności, nie dającą się ocenić precyzyjnie w realiach konkretnego postępowania prowadzonego przez Sąd. Celem prawidłowego wykazania własnego interesu powód winien był wskazać choćby komu zamierza wynająć przedmiotowy lokal oraz w jakim terminie. Przy czym zważyć należało, że pozwanych najemców nie mogą obciążać skutki braku wywiązywania się przez powoda ze swych obowiązków w sferze socjalnej.

W odniesieniu do możliwości zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych przez E. K. w ocenie Sądu zarówno w momencie wyrokowania, jak i już wcześniej – w chwili złożenia pozwu – pozwana faktycznie takimi możliwościami nie dysponowała. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż jak wynikało z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwana E. K. jest właścicielem nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Nieruchomość ta jest jednak niezabudowana - pozwana nie ma zatem możliwości zamieszkania na jej obszarze, skoro nie znajduje się tam żaden budynek (nadto do działki tej nie jest doprowadzona kanalizacja oraz gaz). Wskazać w tym miejscu należy, iż pozwana podejmuje próby sprzedaży ww. nieruchomości. Już w dniu 5.03.2008 r. działka położona przy ul. (...) została zgłoszona do sprzedaży w Agencji (...) (k. 102-104), jednakże do chwili obecnej pozwanej nie udało się jej zbyć. Prawdopodobnym jest również, iż nieruchomość ta ze względu na jej położenie nie posiada wartości rynkowej, która umożliwi zakup innej nieruchomości, w której można byłoby zamieszkać. Nie ulega zatem wątpliwości, że sama okoliczność posiadania przez pozwaną ww. nieruchomości nie może świadczyć o możliwości zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych w inny sposób, aniżeli najem lokalu przy ul. (...). W tym miejscu wskazać należy, iż w przypadku sprzedaży ww. nieruchomości oraz otrzymania środków pieniężnych, które umożliwią pozwanej zakup lub najem mieszkania, powód będzie miał możliwość ponownego domagania się rozwiązania umowy najmu z pozwaną.

W ocenie Sądu pozwana E. K. wbrew twierdzeniom powoda nie ma również możliwości zaspokojenia swych potrzeb mieszkaniowych w inny sposób. Bezsprzeczne w niniejszej sprawie pozostawało, że w chwili wniesienia powództwa nie dysponowała już tytułem prawnym do lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...), gdyż nieruchomość ta została przeniesiona w drodze darowizny na jej córkę A. K. (1). Nie można uznać za uzasadnioną argumentacji,

zgodnie z którą sam fakt wcześniejszego posiadania prawa własności nieruchomości, a następnie jej zbycie w drodze darowizny, automatycznie przemawia za uznaniem zdolności do samodzielnej realizacji potrzeb mieszkaniowych. Niemniej jednak, nawet gdyby uznać, że wcześniej, tj. przed dokonaniem przez pozwaną E. K. darowizny na rzecz córki, pozwana taką zdolność do zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie posiadała, to i tak stan ten ustał w chwili wyzbycia się przez nią tytułu prawnego ww. nieruchomości, w dniu 1.08.2014 r. W chwili wniesienia powództwa w niniejszej sprawie rzeczywista sytuacja prawna, jak i faktyczna pozwanej w aspekcie jej zdolności do samodzielnego realizowania potrzeb mieszkaniowych, nie różniła się więc od tej jaka istniała przed uzyskaniem przez pozwaną prawa własności nieruchomości. Rozpatrując przedmiotową kwestię nie należało pomijać, iż lokal mieszkalny przy ul. (...) w W. został przez pozwaną nabyty ze środków pochodzących z kredytu bankowego, na zabezpieczenie którego pozwana ustanowiła na rzecz banku hipotekę kaucyjną do sumy 578.000, 00 zł. Rzeczą naturalną pozostawało przy tym, że pozwana dążyła do zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych w przyszłości swojej małoletniej córki. Nadto, jak wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w lokalu tym obecnie zamieszkuje matka E. K., która przeprowadziła się do W. po śmierci męża. Zakup mieszkania przez pozwaną był więc spowodowany również koniecznością sprawowania opieki nad matką, która jest osobą starszą i schorowaną. Powyższe okoliczności sprzeciwiają się zatem uznaniu, że tylko z uwagi na zakup mieszkania celem zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych córki oraz opieki nad matką pozwana winna opuścić zajmowany lokal i wynająć inny.

Sąd miał na uwadze ponadto, że obecna sytuacja majątkowa E. K. nie pozwala na zaspokojenie jej potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie, bez udziału (...) m.(...). Jak wynika z materiału dowodowego pozwana nie posiada żadnych oszczędności, spłaca kredyt za mieszkanie oraz kredyt z zakładu pracy. Jej zarobki wynoszą 5.500, 00 zł, przy czym ma na utrzymaniu dwie córki, które wprawdzie są już pełnoletnie, ale nadal uczą się. Nadto pozwana jest osobą schorowaną - leczy się w poradni zdrowia psychicznego, jest w trakcie diagnozy reumatoidalnego zapalenia stawów. Przy rozpatrywaniu niniejszej sprawy nie sposób było również pominąć, iż rozwiązanie stosunku najmu spornego lokalu wiązałoby się z koniecznością zmiany przez pozwaną E. K. miejsca zamieszkania, w którym od szeregu lat niewątpliwie skupione było centrum jej spraw życiowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu w niniejszym postępowaniu zostało wykazane, iż E. K. nie ma możliwości zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych w inny sposób jak najem lokalu przy ul. (...), a lokal, w którym obecnie zamieszkuje jest jej niezbędny. Powyższe wyklucza zatem możliwość rozwiązania z nią umowy najmu w oparciu o art. 11 ust. 10 ustawy. W związku z powyższym, brak było podstaw do nakazania opróżnienia lokalu pozwanym A. K. (1), I. K. (1) oraz Idzie K., które były uprawnione do zamieszkiwania w lokalu na podstawie § 4 umowy najmu. Nadto wskazać należy, iż pozwane A. K. (1) i I. K. (1) nadal się uczą, nie pracują, utrzymują się z wynagrodzenia otrzymywanego przez matkę oraz alimentów. Jak już zostało wskazane A. K. (1) posiada własne mieszkanie, jednakże w chwili obecnej zamieszkuje w nim jej babcia, nad którą wraz z matką sprawują opiekę. Zarówno I. K. (1), jak i I. K. (2) nie mają się natomiast gdzie przeprowadzić w przypadku orzeczenia eksmisji. Nie posiadają również żadnych nieruchomości, majątku, ani oszczędności. Po orzeczeniu wobec nich eksmisji należałyby do kręgu osób, mogących się ubiegać o zawarcie umowy najmu lokalu pochodzącego z zasobów mieszkaniowych m.(...).

Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że powództwo w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie mogło zostać uwzględnione, jako niespełniające kryteriów wskazanych w treści przepisu art. 11 ust. 10 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, i orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach Sad orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.c. strona przegrywająca jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie zaś z art. 98 § 3 k.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

W niniejszej sprawie, z uwagi na oddalenie powództwa stroną przegrywającą jest strona powodowa, winna ona zatem zwrócić poniesione przez pozwane koszty procesu. Na wysokość tych kosztów składają się koszty zastępstwa procesowego pozwanych w łącznej wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). Koszty te należało zasądzić w równych częściach na rzecz każdej z pozwanych. Ponadto na rzecz pozwanej E. K. Sąd zasądził od powoda kwotę 10, 00 zł tytułem opłat poniesionych w związku z wydaniem kserokopii z akt sprawy (k. 115, 140).

W związku z powyższym, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Zarządzenie: (...)